

[Ministeren for offentlige arbejder.]

ske samfund, så man skal nok i udvalgsarbejdet finde en balance mellem på den ene side grundigheden, som dette nye store område tilsiger, og på den anden side hensynet til, at betydelige ødelæggelser foregår hver eneste dag, indtil et sådant lovforslag måtte være vedtaget.

Der blev rejst spørgsmålet om afgiftsfastsættelsen for råstofferne på landjorden, og det kan jeg da kun sige at jeg vil se med megen velvilje på. Der blev også rejst spørgsmål fra hr. Guldberg omkring forholdene for de mindre stenfiskere, altså udnyttelsen af materialet på søterritoriet, og dér vil jeg gerne gøre et par bemærkninger om selve den kommende koncessionsgivning.

Det er ganske rigtigt, som hr. Henning Andersen bemærkede det, at der har været en del debat i dagspressen omkring dette spørgsmål. Jeg har imidlertid personlig ikke bidraget ret meget til den debat ud fra det synspunkt, at den rigtige fremgangsmåde måtte være, at vi først fik det foreliggende lovforslag og dermed hjemlerne igennem, hvorefter vi kunne tage en debat, for så vidt angår koncessionsgivningen; det har været mit synspunkt hele tiden, også i den debat, som har fundet sted.

Ét synspunkt har jeg dog fremhævet præliminært, egentlig før selve hjemmelsproblematikken var løst — det står også i forbindelse med hr. Guldbergs bemærkninger — nemlig selve spørgsmålet omkring adgangen til at give enekoncession, for så vidt angår udnyttelsen af sømaterialer. Jeg understreger, at jeg siger adgangen; man kan give enekoncession, det er ikke obligatorisk; der skal ikke gives enekoncession. Der har jeg fornemmet, at frygten særlig hos de mindre fiskere, særlig hos de mindre foretagender, er gået på, at man gav enekoncession til et af de bestående selskaber, og det er ganske klart, at såfremt vi havde disse tanker, var der grund til at nære frygt for de resterende nogle og tredive selskabers vedkommende. Der har jeg sagt, at det ikke har været i vores planer på noget tidspunkt og formentlig ej heller vil komme det, medmindre folketingsudvalget når til et andet resultat, hvad jeg stiller mig tvivlende over for, at give enekoncession til et enkelt bestående selskab.

Derimod har der været visse drøftelser i retning af fusionsmuligheder for udnyttelsen af sømaterialerne med henblik på at udnytte denne enekoncession, men så er vi jo straks ovre i at tale om en række eller måske samtlige de bestående selskaber. Det er en debat, jeg ikke har grebet ind i og ikke agter at gribe ind i; kun kan jeg gøre det ved at sige, at vi naturligvis vil foretrække en koncessionsgivning, som letter kontrolarbejdet for ministeriet så meget som overhovedet gør lig, og at det i al almindelighed vil være enklere med færre koncessionshavere, end hvis man har et overordentlig stort antal koncessionshavere; men det er blot visse retningslinjer, og de er ikke obligatoriske for den administration af koncessionerne, som skal finde sted. Det er de bemærkninger, jeg delvis tidligere har gjort, og som jeg ønsker at gentage her, således at de kan indgå i udvalgsarbejdet.

Hermed håber jeg også, at jeg i hvert fald foreløbig har tjent det af hr. Guldberg nævnte formål, nemlig at dæmpe frygten og uroen blandt særlig de mindre virksomheder, med de bemærkninger, der her er faldet.

Hr. Nordqvist rejste problematikken omkring kontrolfunktionen i forbindelse med disse koncessionsgivninger; det er klart, at det er noget, vi kan se på i udvalget. Jeg ønsker blot en procedure, som er så enkel og bekvem som overhovedet gør lig, således at vi altså ikke bygger en lang række administrative kontroller op; såfremt der er konstruktive forslag til en anden kontrolfunktion end det, der er nævnt her, er jeg naturligvis parat til at se på det som led i udvalgsarbejdet.

Johan Philipsen: Må jeg for en ordens skyld starte med at sige, at jeg er enig i hovedlinjen i denne lovgivning, og jeg er enig i, at vi skal have mere styr på dette område, også for ikke senere at blive misforstået.

Så skal jeg gerne følge ministerens opfordring op med hensyn til administrationen og kontrollen. Set med mine øjne bør det være kommunerne, der skal styre dette område. Det er dem, der har besværlighederne, og det er dem, der har forholdene inde på livet; amterne, som man har tænkt sig, har vi jo i årenes løb dænget administration nok på i